

וגראה לכוסין דבזו הסכנה אזיל סוגי עמומה בחולין
 ד"ט א' דעתא מיני ר"א מר"ב דא זאז ונטל בני מעים
 מכו כו מי חיישין שמה במקום נקב נקב אל מי
 קמדימא חיסורא לסכנתא אל רבא מ"ש ספק סכנתא
 לחומרא ספק חיסורא לחומרא אל חזי ולא שאני וכו'
 ספק טומאה דרבי' ספיקו טכור ואלו ספק מים מגולין
 חסורין אל בהם כ"ג לה מסוטה כו מהיב רב שימי
 שרץ צפי חולדה כו ומשיי בהם נמי בג"ל מסוטה
 דבעין שיש בה דעת לישאל מהיב רב אשי ללוית
 שכיחה מגולה וכו' ומלאה מכוסה טמאה כיחה
 מכוסה וכו' ומלאה מגולה אם יכולה חולדה לשהות
 ממנה או נחש לדברי ר"ג כו פסולה ואריז"ל מפני
 שדרכן של שרצים לגלות ואין דרכן לכסות אי נמי
 טעמא דכיחה מגולה ומלאה מכוסה מכוסה ומלאה
 מגולה הא מלאה כמו שכיחה לא טומאה איכא ולא
 פסול איכא ואלו ספק מים מגולין חסורין ש"מ חמירא
 סכנתא מאסורא. וכו' חורף הסוגי, וכו' עמומה דרבה,
 וכי לא ידע רבא דכלא רעוהא כלל אין מספקין בטריות
 ובמים מגולין מספקין בלי רעות' וע"כ משום דחמירא
 סכנתא, אלא כך בענין דהא ודאי ממים מגולין אין
 רא' דמשום חומר סכנתא הוא אלא משום, דקרוצ ששח
 נחש וכדאי צ"ג ד' לי ציין אחייה מסר נפשי וכו' מים
 וחלב דשלשתן שוין הן במשנה דתרומות פרק ה', ומש"כ
 יש לספק ולחולא מחזקה כשרות, ואפשר דלפי זה כ"כ
 בטריות הריאה דמלוי הוא ג"כ טריפה מן הדין גם בלי
 רעוהא ולריך דדיקה מד"ה ואם נאבד הריאה חסור.
 כ"ז סנת רבא, מש"כ ב' מדמא רבא עוד חיסורא
 לסכנתא, דכמו פי תאנה דסתמא בלי ריעוהא אין חוששין
 משום גלוי ומכ"מ אי ראה ריעוהא דלפור חוששין גם
 משום נחש, כ"ג בטריות אפי' ראה זאז ונקב צבני
 מעים חוששין שמה במקום נקב נקב, וכו' חזי חזי
 בוכחה דקיל חיסורא מסכנתא מדתנן ספק טומאה
 דרבי' ספיקו טכור, ודיוק לשון ספיקו טכור היינו
 אפי' הוא ספק אם הוא צגדר ספק כלל דכיונו שקרוצ
 לודאי שנטמא מכ"מ טכור וכדתנן פ"ה דטכורא ספק
 טומאה דרבי' טכור עד שיאמר נגעה, ופירושו עד
 שיאמר צרור שנגעה, וא"כ אמאי מים מגולין להחמיר,
 אלא דחמירא סכנתא, ואע"ג דלא נעלם מאביי דטומאה
 בג"ל מסוטה, כסבור חזי דלא מכני הא דסוטה אלא
 באופן דאסור משום שאין לו חזקה היתר ואירע ספק
 דכיצ"ל בספק חורב להחמיר ובטומאה להקל אפי'
 במקום שאין לו חזקה היתר משום דכיו כמו סוטה
 דאיתרע חזקה טכור דידע וגם איכא ספק ומכ"מ להקל
 דרבי', אלא באופן דמכני לאסור דכ"ה אפי' לחולא
 מחזקה כשרות משום דקרוצ להחמיר לא שמענו דיש
 ללמוד בטומאה מסוטה, אלא ע"כ דכ"ה מעמידין
 על חזקה דכשרות ושאני סכנתא, וא"כ כ"ה אין רא'י
 מכא דלפור לנטל זאז ונקב, ודאי רבא דגם דכ"ג נ"ל
 מסוטה, הא בכל האיסורין שפיר יש לנו לומר דכיו
 כמו סכנתא, ורב שימי חזי בוכחה כזו מדבר שאין
 בו דעת לישאל שרץ צפי חולדה ומכלת ע"ג כיכרות
 כו וברי קרוצ הדבר ששרץ נגע בככרות ומכ"מ טכור
 וע"כ משום דכל ספק חיסורא הכי הוא ולא כסכנתא

ודמי

כו' מצואר דס"ל לרש"י דלא איפריך הא דשמואל, אלא
 יש נ"מ בין ילא ראשו חי ובין מת, ולא כחוס' שם
 וכו', ופירש"י הוא דעת הטור ושו"ע סי' ש"ה. ובגר"א
 חמ"כ ע"ז, ונפלאהי הלא הוא פירש"י צנדה, ומכ
 שחש"ה בגר"א מדתנן אעפ"י שילא ראשו חי, צרור
 דלפני רש"י והטור לא היה כך נוסח המשנה, אלא
 שיהיה בקשה בגר"א מכא דנשאר בגמ' בחיובתא על
 שמואל, ולפי דברינו נראה דתליא במחלוקת ראב"א
 וסתמא דגמ', דהסוגיא בצכורות אזיל בדעת ראב"א,
 איכא אפילו הוא חי ברי לא מיקרי נשמת רוח חיים,
 שברי חיו הלא כונן כלטאה שמפרכסת וא"כ אין נ"מ
 בין ילא ראשו חי או מת, אלא סתמא דגמ' דנדה ס"ל
 דלא כראב"א, ואם כן דוקא בחי הוא דראשו כילוד,
 משא"כ במה וכדרש דשמואל. והנני דבאר במש"כ דלא
 קייל כראב"א, וכו' דמכלינן בשבת הוא משום דכ"ז
 שבוה חי חיו צגדר ספק, אלא צשכנר חיו בטולם,
 ויקשה ע"ז ברי רש"י יליף מפדס"ב שכן בחיים,
 ולק"מ שברי לאחר ל' יום, הדן שאפילו מת כולד חייב
 בפדיון, ואם יחי בחיוב לפני ל' יום לפדות אזי היה
 הדן שאפילו מת בתוך ל' יום חייב לפדות, וברי אז יש
 לחוש לנפל, משו"כ לא חלקה כחורה, כמו שלא חלקה
 כחורה אפילו בכלל מדשיו לפדות אחר ל' יום, וכו'
 ואזי לטעמי דאמר שם כחנאי דפליגי ת"ק וראב"א
 וריב"ז אי שחיטת נפל מטהר מידי נבלה דפליגי אי
 נחשכ הנפל כ"ז שבוה חי לגוף חי או מת, וא"כ קשה
 לכו הנאי דס"ל חי הוא כיכי מכלינן לרש"י סתם
 ולדות, אלא ודאי משום דנחי לא פליגי כלל, ומעתה
 אפי' להמסקנא דדחי להא דחזי וא' דכ"ע מת הוא
 מינן אין הכרח לומר דס"ל סכנה דראב"א דלענין שבת
 מיקרי מחסך בשר בעלמא [ועי' ירושלמי יבמות פ"א
 כ"ז דדחי ג"כ סכנה זו דממ"נ] רק לענין טומאה קאמר
 הכי וגם אין הכרח לומר דפליגי על חזי צגוף מחלוקת
 ת"ק ורש"י דלא פליגי אלא בשבוה מת לפנינו, וכו'
 קייל. ואל חממה לומר מאי נ"מ הא אנהו רואין
 סיבת מוהו ודומה להי לפנינו, הא ל"ק שברי כיצ"ל
 כתבו בחוספות צ"ג ד"ל צ' ד"ה פי האנה אין צו
 משום גלוי, וכו' דאמרין צ"ה דחולין ראה לפור במנקר
 בחאנה חוששין שמה במקום נקב נקב שאני התם דאיכא
 ריעוהא דניקורא פכ"ל, וברי אנו רואים סיבת הנקב
 שמתפור צא מכ"מ אחר שבוה מנוקר חוששין שמה
 נקרו הכתש ג"כ משא"כ פי תאנה הניקור שבו הוא
 בטבע ואין צו שום ריעוהא מש"כ אין חוששים לנחש
 כלל, כ"ג אחר שגולד צו ריעוהא דמיתה יחי מאיזו סיבה
 חוששין שמה מהחלה נפל ב', וכבר כתב המג"א סי'
 חקכ"י ס"ק י"ט סכנה זו, וכו' יש להסביר יותר דמזו
 הסיבה ניכר שלא ב' לו מזל כחדם כדאי ריש מס'
 צ"ק דאדם חיו עלול לסכנה כ"כ משום שיש לו מזל
 וכפרש"י בליב שאינו נוח להמיתו וחינו כמש"כ רש"י
 שבת ד"ג צ' דמזל הוא מלאך שלו ומליץ עליו, ומדאירע
 לו סיבה קרוצ לומר שחי' נפל בלי מזל. ונראה
 דמטעם זה איכא פסק גאונים וכו' צב"י יו"ד סי'
 ט"ו, דנשחט בתוך שמה כשר לחולין, וחינו משום
 דנשחט חיו דומה לאכלו ארי, ודומה לפיתאנה.

בחי"ק

ודמי ג"כ הכי [וכי] דלא כמשי"כ בגאון שז שמעתתא
 ש"א פ"ד]. ונא רב אשי והוכיח מללוהית צתרחי דלא
 כרנא, דלרנא במקום דאיכא רעוהא לפנינו אפי'
 בחזקת כשר אסור, וכן בקרוב להחמיר אסור כמו במים
 מגולין דסכנתא, וברי צללוהית מים כיכי דאיכא רוב
 לטבר היינו צסיפא שאפשר לתלות גם בחולדה וכדומה
 טכור מים דחולין בחדש טכור, וברי מכ"מ יפ רעוהא
 שנגע האדם שלא מדעת כשומרו וא"כ שמה נגע אדם
 טמא, אלא באיסורא לא אמרין הכי, ומקשה עוד אי נמי
 טעמא כו פ"י ברי אמר טעמא דמים מגולין הוא
 משום דמלוי וקרוב ששה הנחש מש"ה חוששין בכה"ג
 גם באיסורא וא"כ ה"נ יחוש לנחש אפי' הניחה מגולה
 ומלאה מגולה לפסול במים אלא כ"ז אינו אלא בסכנתא.
 וכינוי ש"י רש"י בחולין ד"ב א' דאיכא דנאדכ הריאה
 ולא דק כשר דסמכין אדרג כונא דא' נשחט בחזקה
 ביהר עומדת עכ"ל, ולכאורכ אין רא"י מבני מעים
 לריאה שמלוי טריפות, וצאתה הקשה הכי במרדכי
 שם, אבל צניח ד' כי"ב מבואר בפירש"י, דלר"י אין
 איסור לאכול בלי בדיקה, אלא כמשי"כ דרנא רנא
 ללמוד איסורא מסכנתא, וכו' מקום לומר דריאה שמלוי
 טריפות חוששין בלי שום רעוהא כמו במים המגולין
 ומש"ה כ' רש"י דכיון דקיי"ל כר"ב צבני מעים שנקב
 הזאב ולא כסכנתא ה"נ בריאה, וכבוכתה ר"א מהא
 דללוהית מים. ונראה עפ"י לבאר הא דא"י בצבורות
 ד' מ"א א', רנא אמר בלא שבור נמי לא מליח אמרת
 חרין במקום כשר כוי מומא, דאי ס"ד כוי מומא כיון
 דאמר מר גרז זכו חרם מיחרין חרין דכתיב ומ"אחו
 עמק מן האור כמראה חמה בעמוקה מן הלל, וליכתוב
 רחמנא חרוץ ולא צבי גרז, וקשה מנ"ל דמיירי בחרם
 שהגיע למראה חמה בעמוקה מן הלל, דילמא היא כהה
 ולא הגיעה לזה, ומכש"כ לשיטת רבינו צשאלתא פ"ח,
 דשחא אינו מטמא אלא בגבוי מן הכשר, אבל להיפך
 טכור, ודילמא מיירי כה"ג. מיהו זה יישצנו שם באור
 כ', דכא ל"ק על רנא דילמא מיירי בגרז דשחא, דא"כ
 הוא ג"כ חרוץ שהרי הוא גבוי משאר כשר, ועדיין
 קשה דילמא מיירי באם הוא שוכ לגבוי, ומבואר
 בצרייתא דת"י דשוכ לגבוי ג"כ טמא, ולפי מש"כ
 רנא לטעמיה, דס"ל שיש לחוש מה"ת לריעותא דמלוי,
 וא"כ אמאי כתיב לא תקריבו! אלא לה', ואשה לא תחני
 וגו', ומבואר דמשמעות לא תקריבו היינו הקדש, שמזכרים
 שלא להקדיש כמו שלא להקטיר, הא גם צ"ל א"א
 להקדיש בעל גרז מפני שעלול להיות חרוץ, ואפי"ג
 שאפשר שעתה היא אינו חרוץ, ולשמה ישתנה מחזקתו
 לא תיישין אלא צומן רחוק הוא דחיישין שמה ימות,
 משא"כ אם יקריב סמוך להקדשו, מכ"מ שאני בכה"ג
 דמלוי שישתכ שכן הוא דרך מראה צכרה ושחא, שיכוי
 מחורלים ומשונים מעור הכשר, א"כ אפילו על העבר
 חיישין, מכש"כ להבא שמה ישתכ מיד ויכיר חרוץ,
 ואצ"ל לטעמיה דלא חיישין באיסורא להוליא מחזקתו
 אפילו היכא שעלול שיכיר שינוי לריעותא כמו בריאה
 שנאדכ דכשרה, וכ"נ אין כוכהא מכאן דחרין צכר לא
 מיקרי חרוץ, דאפשר משום דמיירי כהא צכר לעור
 הכשר, ואינו חרוץ, וקיי"ל כאצ"ל ורנא אשי בחולין ד' ט.

ונראה דרנא בעלמו חזר בו, וכוא צסוגיא דכ"ז ד'
 כ"ד א' דאמר אצ"י אף אין נמי תנינא כדרי"ה דאפר
 רוב וקרוב הלך אחר הכוב, דס שנמלא צפרודור ספיקו
 טמא שחזקתו מן המקור, ואפי"ג דאיכא עליה דמיקרנא,
 א"ל רנא רוב ומלוי קאמרת, רוב ומלוי ליכא לפ"ד,
 תני ר"ה דס הנמלא צפרודור כו', א"ר ש"מ מדר"ס
 תלה, ש"מ רוב וקרוב הלך אחר הכוב, וש"מ רנא
 דאורייתא כו', ונא רנא הוא דאמר רוב ומלוי ליכא
 לפ"ד ומשני דר ציכ רנא מהכיא, וכסוגיא פ"מוכ
 אמאי דר דכא ודאי רוב ומלוי הוא, ואדרכה על אצ"י
 ג"כ קשה, וברי עיקר הא דר"ה הוא פשוט קורנא
 דמוכחא כמוש"כ החוס'. ואפילו נמא דלא כהתוס', מכ"מ
 אם הכוב מוכחא יוהר פשיטא, וברי כאן דמלוי הוא
 מוכחא. וכנה בתוס' הקשו על הא דש"מ רנא
 דאורייתא, פשיטא הא כתיב אחרי רבים להטות, ויישצו
 דחשיב ליה רנא דליחא קמן. וגם זה פלא, דא"כ מאי
 מקשה צנח ד' י"ח על הא דארי צשלש מקומות
 כלכו חכמים אחר הכוב ועשאום כודאי מקור שליח
 וחתוכה, ונאיכא חשע חנויות כו', ומאי קושיא, נמא
 דר"י מיירי צרנא דליחא קמן דוקא, אלא ל"ל דודאי
 שמקור הוא רנא דליחא קמן, דבמקור מונח הכוב
 דמים, ובעליה מטט. ואחר שכן חזרה קושיא החוס'
 צ"ב לדוכתא מאי קמ"ל רנא ש"מ רנא דאורייתא.
 ותו קשה הסוגיא דנחכ כנ"ל, מאי קמ"ל ר"י, וכתוס'
 צ"ב אחר הכוב כתבו דקמ"ל דאיכא דכחזקא היא
 לנגד הכוב, ולפי זה נדחקו בהא שהציא הנ"ל חשע
 לפרדעים, וכתבו דעיקר הראיה הוא מחשע שרליס,
 וכוא פלא, דא"כ ליתי בגמרא צרייתא דחשע שרליס,
 וכוא רישא שם בחוספתא טכרות פ"ו, וצ"ד למעוטי
 כתבו דקמ"ל דאפי"ג שאין הכוב גמור, וכבר הקשה
 המכרש"א א"כ מאי מקשה הנ"ל מחשע חנויות, אלא
 העיקר דעפ"י הכתוב אחרי רבים להטות לא מוכח אלא
 באופן שלא נעשה שינוי גריעותא, אבל במקום דאיכא
 גריעותא צרוב, אפשר כיון דלישחתי אישחתי, וכוא מן
 המיעוט, כס"ד דרנא בחולין ד"ט צבני מעין שנקבן
 זאב, וצ"ב מיירי שליח וחתוכה, וגם במקור מיירי
 שנמלא צנג צפרודור, שזה אינו מלוי וכוא שינוי
 מדרך רא"י של האשה, ומכ"מ הולכין אחר הכוב, וע"ז
 שפיר מקשה מחשע חנויות כו' וצנמלא הלך הכוב,
 ופרש"י צנמלא צקרקע, ולא באוקימאה דחולין דפ"ה
 צנמלא ציד גוי, וכוא משום שנמלא משמע יותר שלא
 במקומו הראוי, וכוא ריעותא, וכן בהשע שרליס כו'
 הנן וצנמלא, משמע לא שלקח גוי וכדומה ממקום
 שמונחים, אלא שנמלא שלא במקומם וכוי ריעותא צרוב.
 ונשוב לסוגיא דכ"ז, דאצ"י מפרש צנג צפרודור משר"ה
 אינו מלוי כלל שיכא דס טמא שם, ושפיר מייתי ראיה
 דמ"מ הולכין אחר הכוב אפי"ג דקרוב הוא לנגד הכוב
 והכוב אינו מלוי, ורנא צבי לדחות דכוי רוב ומלוי, פ"י
 דמיירי צקרקע צפרודור, אבל צנג צפרודור דכוי ריעותא
 צרוב צאמת דלא אזלינן בחר רוב לגמרי וכשיטתו בחולין,
 ובר דכ רנא אלא מוקי לה צנג צפרודור, ומכ"מ רוב
 וקרוב הלך אחר הכוב. וזכו דקאמר וש"מ רנא דאורייתא
 אפילו צככא גיונא דכוי ריעותא שלא כרגילות הכוב.

ובדברי

ובדברינו מצואר סוגיא דנדכ שם, דלא מיישב בגמרא לאבוי דר"ח מייירי בקרקע פרוזדור, משום דחזין לאבוי כוכים מכאן דרוז וקרוז כלך אחר הרוז, אפי' כיכא דאינו מלוי. [ומש"כ דבטומאכ אפילו קרוז לודאי שנגע בטומאכ טכור דרכ"ר, ידעתי דשיטת כחוס' אינך כן צמס' נדכ כ' צ' דכ"ס ואם, וכן דרכ"י לכיפך צחור פסחים דף ט' ד"ה ואח"ל כו' א"נ כו' ונד"ה גרורוי וזכוי שיעת כר"ש בטכרות שם, אבל כרמזים צפיה כ"צ מחלי אבות בטומאכ

שאילת שלום

קעה אב"י חיה אסורה להטענות עד שלשים יום וכן

הילכתא. לפנינו בפסחים נ"ד: לא נזכר מדין חיה כלום ואולי כך היה בנוסחת גאון. וז"ל הרא"ש בפ' יוה"כ סימן יו"ד גרסין בפ' מקום שנהגו עובדות ומניקות מתענות ומשלימים ביוה"כ ובשאלות דרב אהרי' אבל חיה אסורה להטענות עד שלשים יום ונהלקו עליו כל המהברים וכתבו דאסורה באכילה ומסתברא כוותיהו ועד כאן לא שרי לחיה אלא נשילה הסנדל דאינו אלא מדרבנן אבל אכילה ושתיה לא ועוד דלא דמי לא תנעול בקל מויקחה הינה ואינה מרגשת בו אבל לענין אכילה היא כעברה וחולה ואם תאמר שהיא לריכה ואכילה ואם מרגשת בעלמה שהיא בריאה וחזקה למה ואכילה ועוד דכפי' מפנין קאמר שמואל לחיה שלשים יום ואחרי' עלה למאי הלכתא וקאמר לעבילה ואם איתא לימא לתענית עכ"ל וכיך הר"ן ריש פ' יוה"כ ד"ה ולענין חיה לא איתפרש בגמרא עד איתא מיקריה חיה לנעיהם ומסתברא וכו' כתב בשאלות דכל שלשים יום אסורה להטענות ולא נהירא שחם הקילו בנעיהם דאסורה דרבנן כו' ועוד דא"כ ס"פ מפנין דאי שמואל לחיה ל' יום לימא לתענית איז לענין תענית דייטין לה כדא"י בפ' מפנין לענין חילול שבת דחיה שלשה שבעה ושלשים וכו' הלכך לענין תענית שלשה ודאי אינה מהטעה וכו'. הנה מה שהקשו הרא"ש והר"ן מפרק מפנין קביע"ל דאטו לדברי החולקים מ

ומשלימות ביוה"כ קעה יח) אבל חיה אסורה ב' דוקא שיאמר צרי לי שנגעתי להתענות עד שלשים יום וכן הילכתא: וצדקות כיחיד אינו טכור דמחייבין עד שיאמר צרי לי שלא

נגעתי, ומכ שהקשו בחוספות חולין דף צ' ואע"ג דעזרז רש"י כיא ומשום כיו העלו דמשום דרוז פעמים א"א לזכור מליגע טמא אפי' דרכ"ר, לכרמזים לריך ליישב בא"א דרכ"ר צר עולא לית לי' כלל דעזרז רכ"ר כיא ומש"כ לא כצ"ח כרמזים"הא דרכ"ר צ"ע לכלכ משום שאינו עפ"י כלכ, דעזרז רכ"ר כיא. וכו' דלא קאמר לכלן כולכו כרצ"ר צ"ע לא אמרי משום דס"ל עזרז רכ"ר, לקימ דלא פסיקא להגמרא דכולכו אית לכו דעזרז רכ"ר, ובל"ז ישוב כחוספ' לא צריכא כ"כ למש"כ כר"ש צ"ס כרצ"ד לענין ליצן סכין דמשום שזכר כרצ"ר כו' ס' כשקול כ"י טמא צמוקדשים, [אינו מצואר דבריו כרצ"ד כ"י, אלא מדמזמז כענינים להדדי, א"כ אמאי כשר צליצן סכין אפילו כשלא שאלו אותו ואמר צרי לי שלא כטיהי, וז"ל סדרא זו דמסתמא נזכר, וא"כ הא דבטמא צמוקדשין גם צדליחא קמן אסור הוא משום ספק רכ"י, דבאפילו צספק כרחוק טמא ולכיפך משיטת עולא לית ליה דעזרז כו' רכ"ר. ולענין מה שהקשו

בתי"ק כחוס', אלא עיקר הישוב הוא כמש"כ דרכ"ר כו' רכ"ר. ולענין מה שהקשו

בתי"ק כחוס' שם, מכא דמדורות ככותים דקאמר דכו' ס"ס, ויישבו דכו' ספק ביאה, זה אינו ישוב מספיק, דבחילוק של ספק ביאה אינו אלא לרי"א, וכישוב כשני אינו צדור, וכן לכלן צבא דמליק, אבל נראה דעיקר דיני דס"ס טמא דרכ"י אינו אלא צספק מנע ולא צספק אוכל, וכייוו שביא כגמ' צצ"ד ד' י"ב ובע"ז ד' ע' משנה דכנכנס לצקע ציכ"ג כו' ולא המשנה הקודמת כל שאתה יכול לרבות ספקיה כו' כייוו משום דבטומאת מנע לא שייך ענין ס"ס כלל, אלא צנכנס לצקע דלא כו' אלא ספק טומאת אוכל, וכדי דייק רש"י פ"ז שם דרכ"ר דכו' ס"ס דאי על לה לא אפשר דלא באכיל. ובזה מיושבת תמיכה כחוס' צצ"ד שם על פירש"י ורש"ז, וממילא מיושבות כמה קושיות, וכי"ז חלקו כחוס' ריש מס' נדכ צין ספק מנע לספק ראי, וכ"י י"ב נפ"מ צין ספק מנע לספק אוכל, ואע"ג דבעיקר דין דספק דרכ"י טמא ודרכ"ר טכור, קאי אפי' טומאת אוכל, מכ"מ צס"ס שאינו טמא דרכ"י אלא עפ"י כלכ, זה אינו אלא צספק מנע ולא צספק אוכל. נחזור לענין דגם בכל כטריפות עלה על דעת רבא דחוששין אס נולד ריעותא דזאב שמה כו' צו נקב מכבר, ואע"ג דבאמת לא קי"ל כיו"ל כיו"ל צס"ס צמקס שיש עוד חזקה לאיסורא פליגי גם לפי האמת רב הונא ור"ח, צסוט צסכין צדוק וגמלאת פגומה אחר ר"ה אפי' שיצר צכ עלמות כל כיוס פסולת הייטין שמה צפור נפגמה. כן אמת שברמזין ור"ה כצדו דלר"ה אפילו נאצד הסכין סייטין, וכר"ה צצ"ד צית אי' ש"א כוכים דמ"ש שיצר עלמות מאלו שצרו צידים, אבל כרי אנו רואין צבא דלפור דיש נ"מ צין ר"ה לפור מנער צחאינה, צין חתכו צסכין צידים ולא צדק אי צמקס נקב חתך. הא מיכא צולד שלא כו' לו חזקה חיים ודאית וגם יש כוככה דלית לי' מזל, מדאירע לו סיבה שאינה מלוי" כ"כ צאדם שיש לו מזל וגם כיו כחורכ עשה לו ספק זה צפדכ"ר, צאופן זה ודאי יש מקום לחלק צין כשכחא חי או צאינו יודע ממנו דיש לנו לתלות צרוז ולדות שער כמכ חיים ויחי, צין כשכבר מה אפי' אכלו ארי דצבא ס"ל לרש"י צחוששין שמה נפל כו', ומש"כ מהליון צשנת שלא מטעם ספק. וכייוו טעמא דמצרכין על מילת סחם ולדות וכרי להכרי"ף ורמזים אין מצרכין על ספיקות, וכו' דמצרכין לראצ"א ל"ק ד"ל דס"ל דמצרכין גם על מנכב, ולא גרע ספק כמלוי צכל יוס ממנכב בעלמא, וצבר ציארנו ש"י ס"ז אור ג' דמסלוקת אמוראי כיא, אבל להכרי"ף ורמזים דס"ל שאין מצרכין על מנכב ולא על ספק דאורייתא ע"כ ל"ל הא דמצרכין על סחם ולדות הוא כמש"כ, וע"פ מש"כ צזכ ס"י ל"ט אור ס' צס"ד. וממולא דבר תלמוד לענין פדכ"ר אס אין כאצ צמקס כצו ואינו יודע ציוס שלשים אס כולד ס' כ"י דפודין ומצרכין כמו על כמילכ, וכדי פסק צשו"ת ח"ס יו"ד סימן רצ"ד. אחר כ"ז נחצארו דברי צכ"ג דעובר אע"ג דקרי לי' ספק כייוו משום שאין לו חזקה חיים צרוזים, מכ"מ כ"ז שלא נולד צו ריעותא לא מצחיקין צי ריעותא ומש"כ מהליון על ודאי פק"ג שלו ולא על ספק שאינו צכלל אשר יעשה אותם כאדם וחי צכס כמש"כ. יח) אב"י ח' אסורה דהתענות עד ד"י. וכן פסק צס' כפרדס כ' יוכ"כ, וחמכו ע"ז כל כפוסקים ז"ל שכרי לא מלינו שכתירו אלא נכ"ס דקיל. וכו' כקשו מדאי' צשנת דקכ"ט ח' אמר שמואל לסי' ל"י למאי כילכתא אמרי נכרדעי לטבילכ ולא אמרו לתענית. איצרא רציו למד זה כדן

מדויק

מדויק רבא טוברה ומניקות מחטות כו' וציוכ"כ, כא חס לא, וכי דקדק כרמזין בסי' תכ"א שער אגלות ישנה לענין ט"ז שבינה הא דרבה וסיוס צוה"ל חלל כא חס כל ליי, וכן חולק שכח לריך ח"ל אומד כו'. ור"ל מדקאמר מניקות דכח כל שתי שנים ש"מ דחיה צחוק ל' אינה כן וכתור כניה הפסק ולא המקור שדלכ כרמזין כדרכו נקודש, וכאפריס נקשו זה משום דלא מלאו מקורו אבל מקורו צריך במקומו [אלא שריה שפקק ציולדה לחטות ל"ג כמס"כ

שאלת שלום

מי יתח דה"ל דהא דאמר שמואל לחיה שלשים יום היינו לנעשים [אלא שמענו בשם דוכתא שיעורו כמיס שם הרין דלא ידענא שיעורא דחיה נעשים אלא מהא דשמואל כפי מפנין] אלא דיש לומר דהשנים חדא מתרי וחלת נקט ואפי"נ ד"ל לגיב בלסון אחר קלת בדחיקות ליישב דעת החולקים מימ עכ"פ דעת השוליתו שפיר י"ל דחדא מתרי וחלת נקט כדאיתא יבמות מ"ח: ועוד שבע פעמים בש"ס, גם מ"ס הראש וחרין דלא דמי לנעשים דאינו אלא מדרבנן וכו' הנה

לשיטתם שכתבו בריש הפרק ס"ס א' דכל העינים דקא חשיב במשנה מאכילה ושתייה אינן אלא מדרבנן ע"ש שפיר כתבו, אכן לשיטת גאון דכל חמשה עינים מדאורייתא הן כמיס לעיל בריש סימן שכן דעת הרמב"ם והסמ"ג, אי"כ דומה שפיר בקו השוא, ומ"ס הרא"ש דלענין אכילה תליא בדידה אם היא אומרת שהיא צריכה וכו', ואם מרגשת בעמלה שהיא צריכה למה ואכילה, אין מזה השנה על השאלות אחריו שהוא מדמה כל חמשה עיניו זה לזה ולכן כמו בנעשים, דקים לכו לחכמים דף א"ס היא וגם רופאים אמרו שלא יזיק לא אפי"ס ע"ס סוד ה' ליראיו אשר חכמים יגידו דמוק לה ולא לייחיון לה ולרופאים ה"ר צאנצ'ל ושתיה י"ל כן. חדש שהרי חיה בחוק שלשה אין לה להתענות כמיס הרא"ש בסמוך בשם הרמב"ם וכן קי"ל במש"פ ס' תרי"ז סעיף ד' יולדת היך שלשה ימים לא תתענה כלל וכתבו האחרונים אפילו באמרה אינה צריכה מאכילין אותה ואומרים לה אכול ע"ש, ואי"כ היה בחוק שלשים יום לדעת גאון דקים לכו לחכמים דאפי"נ דהיא אינה מרגשת לשטה סופה לא ליד סכנה ע"י כך, וכמיס בס"ד בדבריו של גאון לעיל בסיומן ל"ח גם בשם הרשב"א שהביאו הכי כפי שכתב ס' ש"ל ועדותו של הדי"ם דהרשב"א מסכים לדברי גאון דאפילו אמרה אינה צריכה אפי"ס מחללין עליה את השבת מפני שהיא אינה מרגשת לשטתה וכו' וסופה לא ליד סכנה וכו' וע"ש.

אות ו' בס"ד דכל הסוגי דשם לא מיירי אלא צמודים וסמין שכיח ג"כ שמירה שלא תלטנו, אבל צאין לה מה לאכול מבלי ח"ש ודאי מחללין כל ל' יום. ומה שהקש' אמאי לא קאמר בפי' מפנין למאי נ"מ לחטות, כבר בעיר בש"ס ונקי' בצ"ח הרא"ש דנמ"כ לדידכו קשה נימא דנ"מ לנכ"ס. וכתבנא לי נישב קו' זו משום דלא פסיקא לה"ש דשמואל ס"ל כר"א, אפי"ג דאין קי"ל כר"א, מכ"מ לא צ"ע הש"ס לכרית דשמואל ס"ל ככי, וכי"ג לשיטת רבינו י"ל דדיוין לא פשיט לה"ש דשמואל ס"ל כרבה דעובדות ומניקות מחטות ציוכ"כ. והנה לשיטת רבינו אפשר לפרש הא דא"י בעירובין דס"ח אי לריכא נחיימי ל' אגז אמו, היינו ע"י ישראל וכגון שלריכא לשתי' וצ"כ נתיישב שיתם צ"ג דשבות במקום מלכ שרי וכמס"כ שאלתא ו' אות ו' בס"ד.

א) וה"ה גינהו אך בעשור כו'. רבינו הולך ומונה ראשי המקראות דכתי' צכו ועינתם כסדר הכתובין בתורה לשון הדומה להדרי מש"ה הביא אך בעשור דכתי' צרישא צפרשא אמור ובעשור דפי' פנחס, שבת שבתון דפי' אחרי שבת שבתון דפי' אמור והיתה זאת דפי' אחר, ומשום שאין לה בן זוג נקטת לבסוף. ועוד י"ל משום דכלל הוי כתיב ועינתם וצ"ח קרא כתיב חטנו, ונקיט מנין כמרוצב צרישא, וכי"כ ריש שא"י קס"ז כי עינוין כתיב ועינתם חטנו, וכי דרך למנות מנין כמרוצב חמלכ כמו צפי טרף בקלפי ד' ל"ט עשר פעמים מזכיר כה"ג את השם ג' בידוי ראשון ג' בידוי שני וג' בשב"מ וא' בגורלות, וכרי גורל קודם לשב"מ אלא משום דכח מנין מרוצב נקיט חמלכ. כ"ז צאנצ'ל נוס' זו שלפנינו כאן, אבל בגמרא וצ"ג איתא כי בעשור ואך בעשור וכ"ה צה"ה, וכבר נדחקו כמה נישב הסדר, אבל הסדר שלפנינו מיושב יותר. ב) א"ז מאן דמיפנק או מאן דכייבין דיה כרע' מי שרי למיפק בגירבא. הערוך הביא פי' גורבי צלשון ישמעאל ולפי הענין הוא סנדל שלא מעור, וע"פ שלכי שאלתא זו, ולמדנו מלשון רבינו דלחטנו צעלמא חסור אפי' גורבי או סודרא אלא אי"כ הוא מפונק, ור"ל וכו' נלך לילך, וכי"כ צה"ג ח"ל אי נמי אפוקי לבושא או מאי דלריך ליומא וקא דחיל כו' שרי ליה למיכרך מידי על כרע' אי"כ מיסס גורבי ומיפל אפוקי לרכי' כו' [וע"ש ודברי צה"ג שם לריבין בגי' ותקון

קסח שאלתא דמחייבין דבית ישראל

למיתב תעניתא ביומא דכיפורי וענויי נפשייהו דכתיב אך בעשור לחדש השביעי יוה"כ וגו' ואסור באכילה ובשתיה וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה. אמר רב חסדא הני חמשה עינוין דקתני כל קבל ה' עינוין דכתיבי באורייתא א) והני גינהו. אך בעשור לחדש ובעשור לחודש שבת שבתון הוא שבת שבתון הוא והיתה זאת לכם לחקת עולם: ברם צריך למימר ב) אילו מאן דמיפנק אי נמי כייבין ליה כרעיה מי שרי ליה למיפק

לשיטתם שכתבו בריש הפרק ס"ס א' דכל העינים דקא חשיב במשנה מאכילה ושתייה אינן אלא מדרבנן ע"ש שפיר כתבו, אכן לשיטת גאון דכל חמשה עינים מדאורייתא הן כמיס לעיל בריש סימן שכן דעת הרמב"ם והסמ"ג, אי"כ דומה שפיר בקו השוא, ומ"ס הרא"ש דלענין אכילה תליא בדידה אם היא אומרת שהיא צריכה וכו', ואם מרגשת בעמלה שהיא צריכה למה ואכילה, אין מזה השנה על השאלות אחריו שהוא מדמה כל חמשה עיניו זה לזה ולכן כמו בנעשים, דקים לכו לחכמים דף א"ס היא וגם רופאים אמרו שלא יזיק לא אפי"ס ע"ס סוד ה' ליראיו אשר חכמים יגידו דמוק לה ולא לייחיון לה ולרופאים ה"ר צאנצ'ל ושתיה י"ל כן. חדש שהרי חיה בחוק שלשה אין לה להתענות כמיס הרא"ש בסמוך בשם הרמב"ם וכן קי"ל במש"פ ס' תרי"ז סעיף ד' יולדת היך שלשה ימים לא תתענה כלל וכתבו האחרונים אפילו באמרה אינה צריכה מאכילין אותה ואומרים לה אכול ע"ש, ואי"כ היה בחוק שלשים יום לדעת גאון דקים לכו לחכמים דאפי"נ דהיא אינה מרגשת לשטה סופה לא ליד סכנה ע"י כך, וכמיס בס"ד בדבריו של גאון לעיל בסיומן ל"ח גם בשם הרשב"א שהביאו הכי כפי שכתב ס' ש"ל ועדותו של הדי"ם דהרשב"א מסכים לדברי גאון דאפילו אמרה אינה צריכה אפי"ס מחללין עליה את השבת מפני שהיא אינה מרגשת לשטתה וכו' וסופה לא ליד סכנה וכו' וע"ש.

אות ו' בס"ד דכל הסוגי דשם לא מיירי אלא צמודים וסמין שכיח ג"כ שמירה שלא תלטנו, אבל צאין לה מה לאכול מבלי ח"ש ודאי מחללין כל ל' יום. ומה שהקש' אמאי לא קאמר בפי' מפנין למאי נ"מ לחטות, כבר בעיר בש"ס ונקי' בצ"ח הרא"ש דנמ"כ לדידכו קשה נימא דנ"מ לנכ"ס. וכתבנא לי נישב קו' זו משום דלא פסיקא לה"ש דשמואל ס"ל כר"א, אפי"ג דאין קי"ל כר"א, מכ"מ לא צ"ע הש"ס לכרית דשמואל ס"ל ככי, וכי"ג לשיטת רבינו י"ל דדיוין לא פשיט לה"ש דשמואל ס"ל כרבה דעובדות ומניקות מחטות ציוכ"כ. והנה לשיטת רבינו אפשר לפרש הא דא"י בעירובין דס"ח אי לריכא נחיימי ל' אגז אמו, היינו ע"י ישראל וכגון שלריכא לשתי' וצ"כ נתיישב שיתם צ"ג דשבות במקום מלכ שרי וכמס"כ שאלתא ו' אות ו' בס"ד.

א) וה"ה גינהו אך בעשור כו'. רבינו הולך ומונה ראשי המקראות דכתי' צכו ועינתם כסדר הכתובין בתורה לשון הדומה להדרי מש"ה הביא אך בעשור דכתי' צרישא צפרשא אמור ובעשור דפי' פנחס, שבת שבתון דפי' אחרי שבת שבתון דפי' אמור והיתה זאת דפי' אחר, ומשום שאין לה בן זוג נקטת לבסוף. ועוד י"ל משום דכלל הוי כתיב ועינתם וצ"ח קרא כתיב חטנו, ונקיט מנין כמרוצב צרישא, וכי"כ ריש שא"י קס"ז כי עינוין כתיב ועינתם חטנו, וכי דרך למנות מנין כמרוצב חמלכ כמו צפי טרף בקלפי ד' ל"ט עשר פעמים מזכיר כה"ג את השם ג' בידוי ראשון ג' בידוי שני וג' בשב"מ וא' בגורלות, וכרי גורל קודם לשב"מ אלא משום דכח מנין מרוצב נקיט חמלכ. כ"ז צאנצ'ל נוס' זו שלפנינו כאן, אבל בגמרא וצ"ג איתא כי בעשור ואך בעשור וכ"ה צה"ה, וכבר נדחקו כמה נישב הסדר, אבל הסדר שלפנינו מיושב יותר. ב) א"ז מאן דמיפנק או מאן דכייבין דיה כרע' מי שרי למיפק בגירבא. הערוך הביא פי' גורבי צלשון ישמעאל ולפי הענין הוא סנדל שלא מעור, וע"פ שלכי שאלתא זו, ולמדנו מלשון רבינו דלחטנו צעלמא חסור אפי' גורבי או סודרא אלא אי"כ הוא מפונק, ור"ל וכו' נלך לילך, וכי"כ צה"ג ח"ל אי נמי אפוקי לבושא או מאי דלריך ליומא וקא דחיל כו' שרי ליה למיכרך מידי על כרע' אי"כ מיסס גורבי ומיפל אפוקי לרכי' כו' [וע"ש ודברי צה"ג שם לריבין בגי' ותקון

ותקון